

ده روایت در مورد زیارت امام حسین(ع) با پای پیاده

حقیقت همایش پیاده روی اربعین قدرت‌نمایی شیعه در عصر حاضر است. و حقا و انصافا در هیچ کجای عالم در طول تاریخ از اول خلقت حضرت آدم تا الآن، چنین همایشی وجود نداشته است.

حقیقت همایش پیاده روی اربعین قدرت‌نمایی شیعه در عصر حاضر است. و حقا و انصافا در هیچ کجای عالم در طول تاریخ از اول خلقت حضرت آدم تا الآن، چنین همایشی وجود نداشته است.

خبرگزاری مهر، گروه دین و اندیشه-علی کریمی: چندی است برخی به دلایلی نامعلوم و معلوم، سعی خویش قرار داده اند که به هر طریق که ممکن است در اجتماع اعظم و اعلای حسینی در ایام اربعین امام حسین بن علی خدشه و ایراد نمایند، من جمله این ایرادات، برخی اشکال تراشی های علمی است که این کارها چه مستند و چه پشتوانه ای در دین دارد؟!

مسعی در این مقال و مجال در پاسخ های قاطع و دقیق به این نوع اشکال تراشی ها است.

نکته دیگری را هم قبل از آغاز کلام متذکر شویم که:

زیارت ماشیا؛ ماشیا؛ در تمام سال مطلوب خداوند متعال است. لکن در حقیقت قضیه پیاده روی اربعین مانور و نمایش آمادگی مردم ولو در ظاهر برای ظهور حضرت ولی عصر (ارواحنا له الفداء) است؛ و مسئله تنها زیارت قبر امام حسین (ع) نیست، همان گونه که در عزاداری ها صرفا هدف اشک ریختن نیست. لذا در هر دو مقوله هدف نهایی اقامه شعائر دین و احیای مذهب است و این مهم در پیاده روی اربعین و اشک ریختن بر مصائب آن امام همام متحقق است.

بنابراین: حقیقت همایش پیاده روی اربعین قدرت‌نمایی شیعه در عصر حاضر است. و حقا و انصافا در هیچ کجای عالم در طول تاریخ از اول خلقت حضرت آدم تا الآن، چنین همایشی که بیست و پنج میلیون نفر در آن شرکت کنند و از بینی یک نفر هم خون نیاید، وجود ندارد! و ساخت این واقعه ی جهانی فقط از مذهبی تمام و کمال چون تشیع ساخته و پرداخته است، مذهبی که دشمن و دوست بر حقانیت اش معترف اند!

روایت اول

قدامة بن مالک از امام صادق(ع) نقل می کند که حضرت فرمود:

؛ مَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ مُحْتَسِبًا لَا أُشِيرَ وَلَا بَطَرَ وَلَا سَمْعَةً مُجِصَتْ عَنْهُ ذُنُوبُهُ كَمَا يَمْصُصُ الثَّوْبُ فِي الْمَاءِ فَلَا يَبْقَى عَلَيْهِ دَنَسٌ وَ يَكْتُبُ لَهُ يَكُلَّ خُطْوَةٍ حَجَّةً وَ كُلَّمَا رَفَعَ قَدَمًا عُمْرَةً (۱) کسی که حسین(ع) را برای رضای خدا زیارت کند، نه برای خوش گذرانی و تفریح و نه به جهت کسب شهرت (و فخر فروشی)، گناهانش فرو می ریزد، همان طور که لباس در آب شسته شده (و پاک می شود) و در نتیجه، هیچ آلودگی بر او باقی نمی ماند و با هر گامی که بر زمین می گذارد، حجتی برایش نوشته می شود و با هر قدمی که برمی دارد، عمره ای برایش ثبت می گردد.

روایت دوم

از حسین بن ثویر نقل شده که امام صادق(ع) فرمود:

؛ یا حسین! اِنَّهُ مَنْ خَرَجَ مِنْ مَنْزِلِهِ يَبْرِدُ زِيَارَةُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (ع) اِنْ كَانَ مَاشِيًا كَتَبَتْ لَهُ يَكُلَّ خُطْوَةٍ حَسَنَةً وَ مُجِي عَنْهُ سَيِّئَةٌ وَ اِنْ كَانَ رَاكِبًا كَتَبَتْ لَهُ يَكُلَّ خُطْوَةٍ حَسَنَةً وَ حُطَّ بِهَا عَنْهُ سَيِّئَةٌ حَتَّى اِذَا صَارَ فِي الْحَيْرِ كَتَبَهُ اللَّهُ مِنَ الْمُفْلِحِينَ الْمُنْجِحِينَ حَتَّى اِذَا قَضَى مَنَاسِكَهُ كَتَبَهُ اللَّهُ مِنَ الْفَائِزِينَ (۲) ای حسین! به درستی که هر کسی از خانه اش به قصد زیارت قبر حسین بن علی خارج شود، اگر پیاده باشد، با هر قدمی، حسنه ای برایش نوشته شده و گناهی از او پاک می شود و اگر سواره باشد، با هر قدمی، حسنه ای برایش نوشته شده و به واسطه آن گام، گناهی از او کنار گذاشته می شود تا به درب حائر حسینی برسد که در این صورت خداوند نام او را از جمله رستگاران و نجات یافتگان ثبت

می کند و زمانی که آداب زیارت و اعمالش را به پایان برساند، خداوند نام او را در زمره برندگان می نویسد....

روایت سوم

بشیر دَهان می گوید: در پایان یک گفت وگوی طولانی که با امام صادق(ع) داشتم، ایشان به من فرمود:

«وَيَحْكُ يَا بَشِيرُ إِنَّ الْمُؤْمِنَ إِذَا أَتَاهُ عَارِفًا يَحَقُّهُ وَاعْتَسَلَ فِي الْفُرَاتِ كَتَبَ لَهُ يَكُلُّ خُطْوَةَ حَجَّةٍ وَ عُمْرَةً مَبْرُورَاتٍ مُتَقَبَّلَاتٍ وَ عَزُورَةً مَعَ نَبِيِّ أَوْ إِمَامٍ عَادِلٍ»(۳)؛ ای بشیر! به درستی که مؤمن زمانی که به زیارت حسین بن علی(ع) بیاید، در حالی که حَقِّش را بشناسد و (پیش از زیارت) در فرات غُسل نماید، به ازای هر قدمی، حج و عمره ای مقبول و یک جهاد در رکاب پیامبر یا امام عادل برایش نوشته می شود.

روایت چهارم

ابوصامت از امام صادق(ع) نقل می کند:

«مَنْ أَتَى الْحُسَيْنَ (ع) مَاشِيًا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ يَكُلُّ خُطْوَةَ أَلْفِ حَسَنَةٍ وَ مَحَا عَنْهُ أَلْفَ سَيِّئَةٍ وَ رَفَعَ لَهُ أَلْفَ دَرَجَةٍ فَإِذَا أَتَيْتَ الْفُرَاتَ فَاعْتَسِلْ وَ عَلِّقْ نَعْلَيْكَ وَ امْشِ حَافِيًا وَ امْشِ مَشْيَ الْعَبْدِ الذَّلِيلِ فَإِذَا أَتَيْتَ بَابَ الْحَيْرِ فَكَبِّرِ اللَّهَ أَرْبَعًا»(۴)؛ هر کسی پیاده به زیارت قبر حسین(ع) برود، خداوند برای هر قدمی هزار حسنه نوشته و هزار گناه از او پاک می کند و رتبه اش هزار درجه بالا می رود. پس هرگاه به فرات رسیدی، غسل کن و کفش هایت را درآور و پابرهنه راه برو؛ به مانند عبد ذلیل راه برو؛ پس وقتی به درب حرم رسیدی، چهار بار تکبیر بگو و کمی راه برو و دوباره چهار بار تکبیر بگو.

روایت پنجم

از حسین بن سعید نقل شده است که از امام صادق(ع) درباره زائر قبر حسین(ع) سؤال شد. حضرت در پاسخ فرمود:

«فَقَالَ مَنْ اعْتَسَلَ فِي الْفُرَاتِ ثُمَّ مَشَى إِلَى قَبْرِ الْحُسَيْنِ (ع) كَانَ لَهُ يَكُلُّ قَدَمٍ يَرْقَعُهَا وَ يَصْعَقُهَا حَجَّةٌ مُتَقَبَّلَةٌ يَمَنَّا سِوَاهَا»(۵)؛ هر آن که در فرات غسل کند و سپس با پای پیاده به سوی مرقد حسین(ع) برود، به ازای هر قدمی که برمی دارد و بر زمین می گذارد، حَجِّ مقبول با تمام اعمال و مناسک برای او خواهد بود.

روایت ششم

از رُفاعة بن موسی نقل شده است که امام صادق(ع) فرمود:

«إِنَّ مَنْ خَرَجَ إِلَى قَبْرِ الْحُسَيْنِ (ع) عَارِفًا يَحَقُّهُ وَاعْتَسَلَ فِي الْفُرَاتِ وَ خَرَجَ مِنَ الْمَاءِ كَانَ كَمِثْلِ الَّذِي خَرَجَ مِنَ الذُّنُوبِ فَإِذَا مَشَى إِلَى الْحَيْرِ لَمْ يَرْقَعْ قَدَمًا وَ لَمْ يَصْعُقْ أُخْرَى إِلَّا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ عَشْرَ حَسَنَاتٍ»(۶)؛ به درستی کسی که (برای زیارت) به سوی مرقد حسین (بن علی)(ع) برود، در حالی که حَقِّش را می شناسد و (پیش از زیارت) در فرات غسل کند و از آب خارج شود، مثل کسی است که از گناهانش خارج شود. پس هنگامی که به باب الحسین(ع) رسید، قدم از قدم برنمی دارد، مگر این که خداوند برایش ده حسنه می نویسد و ده گناهش پاک می گردد.

روایت هفتم

حسین بن ثُویر از امام صادق(ع) نقل می کند که حضرت فرمود:

«إِذَا أَتَيْتَ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (ع) فَاعْتَسِلْ عَلَى شَاطِئِ الْفُرَاتِ ثُمَّ ابْسُ ثِيَابَكَ الطَّاهِرَةَ ثُمَّ امْشِ حَافِيًا فَإِنَّكَ فِي حَرَمٍ مِنْ حَرَمِ اللَّهِ وَ رَسُولِهِ يَالْتَكْبِيرُ وَ التَّهْلِيلُ»(۷)؛ زمانی که به زیارت ابا عبدالله(ع) رفتی، پس غسل کن در نهر فرات و سپس لباس های پاک بپوش؛ آن گاه با پای برهنه راه برو؛ پس تو در حرمی از حرم خدا و حرم پیامبرش هستی و بر تو باد به تکبیر و گفتن لا اله الا الله.

روایت هشتم

از علی صائغ نقل شده که امام صادق(ع) فرمود: ای علی! به زیارت حسین(ع) برو و آن را ترک مکن. علی صائغ می گوید: عرض کردم: چه ثواب و پاداشی برای زائرش دارد؟ امام فرمود:

«مَنْ آتَاهُ مَا شِئًا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ يَكُلُّ خُطْوَةً حَسَنَةً وَ مَحَا عَنْهُ سَيِّئَةً وَ رَفَعَ لَهُ دَرَجَةً فَإِذَا آتَاهُ اللَّهُ يَهْ مَلَكَ يَكْتُبَانِ مَا خَرَجَ مِنْ فِيهِ مِنْ خَيْرٍ وَ لَا يَكْتُبَانِ مَا يَخْرُجُ مِنْ فِيهِ مِنْ سَيِّئٍ وَ لَا غَيْرَ ذَلِكَ فَإِذَا انْصَرَفَ وَدَعُوهُ وَ قَالُوا يَا وَلِيَّ اللَّهِ مَغْفُورٌ لَكَ أَنْتَ مِنْ حِزْبِ اللَّهِ وَ حِزْبِ رَسُولِهِ وَ حِزْبِ أَهْلِ بَيْتِ رَسُولِهِ وَ اللَّهُ لَا تَرَى النَّارَ يَعْينِكَ أَبَدًا وَ لَا تَرَكَ وَ لَا تَطْعَمُكَ أَبَدًا» (۸) کسی که به زیارت ایشان برود، خداوند به ازای هر قدمی، حسنه ای برایش می نویسد و از او گناهی را پاک می کند و یک درجه ارتقای رتبه پیدا می کند. پس وقتی به مرقد حسین(ع) رسید، خداوند دو فرشته را بر او مأمور می کند تا هرچه از خیر و خوبی و صلاح از دهانش خارج می شود، برایش بنویسند و اگر چیزی خواست که به صلاحش نبود، برایش ثبت نکنند و هنگامی که از زیارت باز می گردد، با او وداع کرده و می گویند: ای دوست خدا! بخشیده شدی؛ تو از حزب خدا و حزب پیامبرش و حزب اهل بیتش هستی. به خدا سوگند هرگز به چشم خودت آتش را نخواهی دید و آتش نیز تو را نمی بیند و نمی سوزاند.

در روایت دیگری دارد که امام صادق(ع) می فرماید: «إِذَا أَرَادَ الْإِنْصِرَافَ آتَاهُ مَلَكٌ فَقَالَ لَهُ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ يَقْرُنُكَ السَّلَامَ وَ يَقُولُ لَكَ اسْتَأْنِيفَ الْعَمَلِ فَقَدْ غَفَرَ اللَّهُ لَكَ مَا مَضَى» (۹)

این حدیث از دو راوی نقل شده است. (۱۰)

روایت نهم

از سدید صیرفی نقل شده که می گوید: در محضر باقرالعلوم(ع) نشسته بودیم که جوانی در مجلس از مرقد امام حسین(ع) یاد نمود؛ امام به او فرمود:

«مَا آتَاهُ عَبْدٌ فَخَطَا خُطْوَةً إِلَّا كَتَبَتْ لَهُ حَسَنَةً وَ حُطَّتْ عَنْهُ سَيِّئَةٌ» (۱۱) بنده ای به سوی این مرقد قدم بر نمی دارد، مگر این که حسنه برایش نوشته شده و گناهی از او کنار گذاشته می شود.

روایت دهم

این مشکان از امام صادق(ع) نقل می کند که حضرت فرمود:

«مَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ (ع) مِنْ شِيعَتِنَا لَمْ يَرْجِعْ حَتَّى يَغْفَرَ لَهُ كُلُّ ذَنْبٍ وَ يَكْتَبَ لَهُ يَكُلُّ خُطْوَةً خَطَاَهَا وَ كُلَّ يَدٍ رَفَعَتْهَا دَابَّتُهُ أَلْفٌ حَسَنَةً وَ مَحَى عَنْهُ أَلْفٌ سَيِّئَةً وَ يَرْفَعُ لَهُ أَلْفُ دَرَجَةٍ» (۱۲) هر که از شیعیان ما حسین(ع) را زیارت کند، باز نمی گردد، مگر این که همه گناهانش بخشیده می شود و به ازای هر قدمی که برمی دارد و هر دستی که به سوی آسمان توسط هرکسی بالا می رود، برایش هزار حسنه نوشته می شود و هزار گناهش پاک می شود و هزار درجه بالا می رود.

در پایان دو نکته عرض می شود :

۱- به این نکته اهل دقت و فهم توجه کنند که در روایت دوم از روایات ده گانه مذکور وارد شده است که اگر زائر امام حسین سوار بر مرکبی هم بشود، هر قدمی که مرکب برمی دارد، برای زائر ثواب نوشته می شود، چه برسد به قدم خود زائر !

۲- حتی اگر با اغماض از هرگونه بحث سندی در این ده روایت حکم به تضعیف تمام این روایات دهیم (که صحت مطالب اظهر من الشمس است) باز با تمسک به قاعده ی مشهور و موثق در نزد موافقان این روایات و عمل پیاده روی زیارت اربعین حسینی ع ثابت بلکه به ثبوت رسیده است.

پی نوشت تحقیق :

۱. محمدباقر مجلسی/بحار الانوار، ج ۹۸، زwnj؛ ص ۱۹.

۲. همان، ص ۲۸./به همین مضمون: تهذیب الأحکام: ج ۶ ص ۴۳ ح ۸۹، ثواب الأعمال: ص ۱۱۶ ح ۳۱، المزار للمفید: ص ۳۰ ح ۱

۳. همان، ص ۱۴۳.

۴. همان./کامل الزیارات: ص ۲۵۵ ح ۳۸۱ و ص ۳۹۲ ح ۳۶۳

۵. همان، ص ۱۴۷.

۶. همان.

۷. همان، ص ۱۵۲.

۸. همان، ص ۲۴./کامل الزیارات: ص ۲۵۵ ح ۳۸۳/مصحح : امینی ، عبدالحسین

۹. همان، ص ۲۸.

۱۰. حسین بن ثُویر بن أبی فاخته و حسین بن عبدالله.

۱۱. بحارالانوار، ج ۹۸، ص ۲۵.

۱۲. همان